

A Pokol Kastély

Ott voltunk Borsbányán vagy nyolc hónapig és akkor kaptuk Bukarestből a rendelkezést, hogy tovább kell menni, nem kérdezték, hogy akarunk menni, vagy sem. A férjem nagyon szerette elindítani a munkálatokat. Nagybányától tíz kilométerre, Borpatakra mentünk, az is egy gyönyörű szép kis falu volt. Ott már aranybánya volt. Andris ott mérnökösködött a bányában, vezette a munkákat. A bányatulajdonosnak, egy Pokol nevű magyar embernek a kastélyában laktunk. (Az illető külföldre menekült a háború alatt, nem jött vissza.) Állítólag azon az épületen, fent a torony tetején volt egy aranygömb, tiszta aranyból. Azt senki nem vette le. Ennek a Pokolnak valami rokona meghívott minket vacsorára [és akkor mesélte el ezeket a dolgokat]. Pokol nagyon gazdag ember volt, az övé volt az aranybánya, ő építette, az ő elképzelése szerint. És volt egy Rita lánya, aki tüdőbajos volt. Pokolnének a lakosztályaiban az üvegajtókon az ő profilja volt belevésve. A ház baloldali terasza minden oldalt üveg volt, hogy a lány ott napozzon a tüdőbaja miatt, hogy jó levegőben legyen. Ők kint éltek Svájcban. Volt egy szuterén, a lakások pedig fent voltak. Itt laktam én a családommal, jobboldalt, két nagy ablak volt, a hegy felé nyíltak. Úgy tíz család lakott a

kastélyban. Mindenki kapott egy vagy két szobát, attól függően, hogy egyedül vagy családotól volt. Mindenkinek fürdőszoba, konyha, kamra, amit akart. Nagyon jól éreztük ott magunkat. Nagyon szép volt, szép kis lakás. Hogy aztán, miután elment Pokol, nem-e rendezték át, hogy ilyen volt az életében is, ilyen sok konyhával, ezt nem tudom. És egy gyönyörű park volt a kastély előtt. A kép 1951-ben 1952-ben készült, pontosan tudom, mert a leánykám, Veronika, ilyen kis karikalábú volt, itt a parkban. Ő van itt a fák alatt, ott szokott az épület előtti parkban játszani. Levittem neki a lavórt, és ott fürdött. Nem voltunk ott sokáig, egy telet és egy tavaszt. Nem voltunk egy évig sem ott, és a leánykám megbetegedett. Be kellett járjak Nagybányára, nem volt semmi jármű, csak egy konflis, egy ilyen batár, amivel a Pokol úr járt, és avval lehetett bemenni Nagybányára. A kocsist Vasilénak hívták. Autóbusz nem volt Borpatak és Nagybánya közt, vasútja nem volt, és azt mondtam, hogy egyszer nem tudom, mi történik a Vasilével, és nem tudok bemenni. Sose lehet tudni egy pici gyereknel. Két órát tartott, amíg a lóval bementünk. Az orvos [Nagybányán] rossz gyógyszert adott [a kezeléshez]. Egyszer jön haza Andris, és mondja, hogy 'Mi a véleményed róla: én beiratkozom, és felvételizek az egyetemre Kolozsvárra'. Beleegyeztem. Csupa tízessel vizsgázott az összes tantárgyból. Mikor meghallotta a sógornóm: 'Micsoda dolog?! Jó fizetése van! Miért kell egyetem? Végzi a dolgát egyetem nélkül is. Olyan szegények leszte, hogy kint lesz a feneketek. Sokba kerül.' Mondtam, hogy 'Az én fenekem lesz és az Andrisé kint, nem a tied'. Az egyetemet levelezés útján kezdte el, bányaszakon. De jött az értesítés, hogy úgy határozott a bukaresti központ, hogy a bányaszakmát többé nem lehet levelezés útján elsajátítani, válasszon mást, bármelyik egyetemre átírják, nem kell még egyszer felvételiznie. Na aztán jött a nagy kérdőjel, hogy ő most mire iratkozzon. Én nem szóltam bele, ő eldöntötte, hogy gépészmérnöknek megy, és áthelyezték Bukarestbe. Elment Bukarestbe, beiratkozott, visszajött. Hát, nagyon messze volt Bukarest Nagybányától. És mit ad az ég? Bukarestből, a minisztériumból jöttek kontrollálni a dolgokat, és nálunk ebédelték, mert ott nem volt étterem. Kérdezte az egyik, hogy milyen itt az élet, és mondtam, hogy négykézláb is elmennék oda, ahol orvosi ellátás van, a gyerek miatt. Hova akarok menni? Teljesen mindegy, az országban, csak ahol orvosi ellátás van. Megígérte, hogy áthelyeztet minket. Nem hittem neki, de megtette, még hozzá Gyulafehérvárra. Így kerültünk Gyulafehérvárra. Ott voltunk hat évig, amíg befejezte Andris az egyetemet. Hat évig nem volt vakációnk, szabadsága Andrisnak, mert a vizsgaszesszióra vette ki a hivatalos szabadságát, abban az időben nem adtak tanulmányi szabadságot. Nagyon nehéz volt. De nagyon rendesek voltak a tanárok. Elküldte a dolgozatokat, és ők visszaküldték kijavítva. S ő egyszer egy évben ment vizsgázni.